

Markus Ahonen

viihtyy Irlannissa mutta pysyy dekkareissaan Suomessa

Irlannissa Dublinin lähellä asuva Markus Ahonen on ollut tänä vuonna komeasti esillä Suomen kirjamarkkinoilla. Ensin WSOY julkaisi pokkaripainoksina hänen aiemmat kolme dekkariaan, ja syksyllä oli vuorossa uusi teos, vankka poliisiromaani *Sydämenmurskajaiset*.

Jo ennen ensimmäistä julkaistua romaaniaan *Meduusa* (2006) Markus Ahonen oli kirjoittanut paljon ja monenlaista.

Helsingissä vuonna 1972 syntynyt, lapsuutensa ja nuoruutensa Vantaan Martinlaaksossa viettänyt Ahonen pääsi ylioppilastutkinnon ja armeijan jälkeen englanninkieliseen kaupallisen alan koulutusohjelmaan, jossa opetus tapahtui puoliksi Suomessa, puoliksi Hollannissa. Vuoden päästä Ahonen kuitenkin havaitsi, että veri veti journalismin puolelle, ja hän siirtyi Turkuun opiskelemaan viestintää ja kotimaista kirjallisuutta.

Opintojen sivussa hän alkoi laatia freelancerina lehtikirjoituksia ja sai sitten vakinaisen työpaikan Kaarina-lehdestä Turun kupeesta. Myöhemmin hänestä tuli lehden päätoimittaja, ja asuessaan Heinolassa nelisen vuotta 2000-luvulla hän luotsa-

si myös Lahden seudulla kahta paikallis- ja kaupunkilehteä. Lentävänä kirjeenvaihtajana hän on tehnyt eri tiedotusvälineille reportaaseja ja artikkeleita kymmenistä maista. Monipuolinen mies on ehtinyt laatia myös käsikirjoituksia tv:n viihdeohjelmiin.

KANSI: SANNA-REETA MEILÄHTI

Esikoisromaanina *Meduusa* edelsi kuusi julkaisematonta fiktioteosten käsikirjoitusta, muun muassa lasten fantasiakirja, novellikokoelmia ja yksi rikosromaanikin.

”Kyllähän minulla on ollut aina jonkinlainen kiinnostus tai jopa viehetyks rikosaiheisiin”, Ahonen naurahtaa tavatessamme Vantaalla hänen Suomen-visitillään lokakuun lopulla. ”Siihen aikaan, kun tein tv-käsikirjoituksia, lähetin eräälle tuottajalle kauhean nipun synopsiksia, varmaan kymmenen kappaletta. Luettuaan hän totesi, että joo, näissä hahmoissa on kyllä särmää ja kulmaa ja niin pois päin, mutta yksi huomautus: ei kaikkien kässäreiden tarvitse sisältää murhaa!”

Isakssonin kirkkoo rakentamassa

Markus Ahosen suuri varhainen dekkarielämys ja myös kannustin omalle

☺ Markus Ahonen kotikylässään Malahidessa Gibney's-pubin edustalla. Hän käy täällä usein syömässä poikansa kanssa. Malahideen tullaan pubien, kahviloiden ja ravintoloiden, historian, dyynirantojen ja rantakyläilyllin vuoksi kauempaakin.

kari, Helsingissä työskentelevä rikosylikonstaapeli Markku Isaksson, joka joutuu kollegoineen tutkimaan useita toisiinsa liittyviä henkirikoksia. Eri puolilla pääkaupunkiseutua, muun muassa Punavuoressa, Jakomäessä ja Länsi-Vantaan kaupunginosissa liikkuva rikosten tekijä, salaperäinen Meduusa, tuntuu pysyvän koko ajan askeleen edellä poliiseja.

Päähenkilö Isaksson on humaanin ja sinnikäs rikosturkija, jonka ahkeraa puurtamista työtoverit kutsuvat "Isakssonin kirkon rakentamiseksi". Neljän tähänastisen kirjan mittaan Isakssonin elämä on muuttunut valoisampaan suuntaan. Kitkainen avioliitto päättyi eroon, mutta mies löysi työtoveristaan Nina Markkasta rinnalleen elämäkumppanin, jonka kanssa onni kukoistaa.

"Alkoholiongelmaisia, masentuneita ja vatsahaavasta kärsiviä poliiseja on dekkareissa jo aivan riittävästi, en halunnut luoda jälleen yhtä sellaista. Isakssonillakin on ongelmansa, mutta yritän tuoda kirja kirjalta enemmän esille sen, että hän on selviytyjä. Vaikka elämässä tapahtuu vaikeita ja ikäviä asioita, kyllähän siinä pitää harmoniaakin olla."

Loimaalta Irlantiin

Meduusan käsikirjoitus syntyi aikoinaan Loimaalla, jossa Ahonen asui puolisen vuotta. Kun dekkarikilpailun tulokset julkistettiin, Ahonen oli kuitenkin jo muuttanut Irlantiin. Kirjan tuleva kustantaja Kari Lindgren yritti turhaan tavoitella tekijää Loimaalta, jossa Ahosen vanha puhelinnumero oli jo poissa käytöstä.

uralle oli Matti Yrjänä Joensuun *Harjunpää ja kiusantekijät*, jonka hän luki "noin neljätoista ja puoli-vuotiaana".

"Sen kirjan koko kieli jysähti tajuntaan. Olin tuolloin talvella keran bussissa matkalla Martinlaaksoista Helsinkiin – bussi kierteli, väkeä tuli sisään, oli sellainen apea talven fiilinki. Ykskaks tajusin, että Joensuun teksti oli jotenkin jäänyt minulle päälle, aloin ruveta pääni sisällä kelailemaan matkustajien elämää ja ajatuksia sillä *Harjunpää*-tyyppisellä kielellä. Se oli iso elämys, silloin ajattelin, että jees, tämä on minun juttuni."

Ahosen ensimmäinen julkaistu romaani *Meduusa* syntyi Kouvolan dekkaripäivien kilpailuun, jossa se sijoittui kolmanneksi. Jo avausteoksessa oli mukana Ahosen sarjasan-

KANNEN KUVA: SUOMEN KUVAPALVELU

LAURI AHONEN

”Lindgren oli sitten löytänyt numerotiedustelusta toisen Markus Ahosen Loimaalta, soittanut hänelle ja kysynyt, onko tämä kenties kirjoittanut romaanin. Vastaus oli ollut jyrkkä: ’En helvetissä.’ No, Lindgren onneksi sentään tavoitti minut sähköpostin kautta ja Book Kari pääsi julkaisemaan *Meduusan*.”

Ahosen toinen romaani *Palava sydän* ilmestyi Myllylahden kustantamana 2008. Kolmas, *Jäljet*, on ollut aiemmin saatavilla vain e-kirjana (2014) ja julkaistu tänä vuonna ensi kertaa perinteisenä painettuna teoksena. Ahonen on siirtynyt WSOY:n listoille, ja hänen kolmesta ensimmäisestä dekkaristaan on otettu uudet pokkaripainokset.

Palava sydän lähtee liikkeelle Helsingin vanhojen makasiinien palosta toukokuun alussa 2006. Samana iltana murhataan nuori nainen, mutta Isaksosonin ryhmä pääsee tutkimaan tapausta vasta kesäkuussa ruumiin löydyttyä. Poliisit saavat eteensä uusia arvioituksia, kun tuntematon mies ruhjoutuu junan alle Helsingin Linnunlaulussa ja eräs kansanedustaja katoaa.

Jäljet-romaanissa murhasarja käynnistyy elokuvateatteri Maximista, jossa tv:stä tuttu meteorologi iskeään veitsellä kuoliaaksi kesken näytöksen. Samanlaisia veitsimurhia sattuu lisää, yksi muun muassa Stockmannin edustalla. Lehtiotsikoissa ”Kuoleman enkeliksi” ristityn tappajan jäljitys osoittautuu hengenvaaralliseksi myös poliiseille itselleen.

Helsingin kaupunginosien ja lähiöiden kuvaus Irlannista käsin ei ole tuottanut Ahoselle erityisiä vaikeuksia. Hän asuu 15-vuotiaan poikansa kanssa pienessä Malahiden kylässä Dublinin lähellä ja viihtyy siellä mainiosti. ”Leppoisa pikkukylä, vajaan puolen tunnin junamatkan päässä Dublinista. Jonkinlainen veto Irlantiin on aina ollut, esimerkiksi Britannia ei ole kiehtonut asuinpaikana samalla tavalla.”

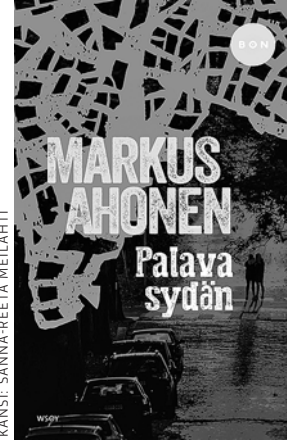
”Kirjoissani olen käyttänyt paljon itselleni tuttuja paikkoja. Länsi-Vantaalle Martinlaaksoon ja Myyrmäkeen olen jollain verukkeella sijoittanut aina jonkin tutkimuksen. *Palavan sydämen* aikoihin pyysin sisartani ja hänen kaveriaan tekemään raporttikierroksen Linnunlaulun liepeille ja hyödynsin heidän lähettämiään tietoja. Ja nykyäänhän esimerkiksi Google Street View on sangen käytökelppoinen.”

”Suomessa käydessäni kiertelen itsekin tapahtumapaikkoja. *Jäljet*-romaanin pohjaksi kävin napsimassa valokuvia Helsingin keskustan miljöistä. Kuvasin talot, huvilat, porttikongit, jopa Stockmannin yläkerran wc:n. Siellä täytyi tietysti olla tarkkana, ettei kukaan ollut paikan päällä kuvia ottaessani.”

Sydämenmurskajaiset ja menneisyyden ote

Markus Ahonen kertoo hyödyntävänsä projekteissaan mielellään vanhoja kirja-aihoita, joita hänen tiedostoihinsa on vuosien mittaan kertynyt. Jotkin aihiot saattavat nousta etualalle jopa niin vahvasti, että koko teos vaihtuu toiseen. Näin kävi uusimman romaanin *Sydämenmurskajaiset* tapauksessa. Ahosella oli tekeillä aivan erilainen Isaksoson-sarjan romaani, mutta kesällä 2015 *Sydämenmurskajaiset* ajoi ohi.

Kirjan tapahtumien alkupisteenä on Itä-Helsingissä vuonna 1987 tapahtunut henkirikos: nuori poika on surmattu rippikoululeirin päätyttyä, päivää ennen konfirmaatiota. Traaginen tapahtuma luo varjonsa monien henkilöiden elämään vuosikymmenten ajaksi. Toisena tärkeänä elementtinä on yhden keskeisen henkilön panttivankeus Syyriassa 2010-luvulla, ja kolmantena tietty kirjasarja, Sydän-sarja, jota teoksessa laaditaan ja joka näyttää merkittävästi yhdistyvän todellisiin henkirikoksiin.

KANSI: SANNA-REETA MEILAHTI

☺ Tähtiniemen silta Heinolassa. Ahosen uusimmassa romaanissa *Sydämenmurskajaiset* yksi henkirikossarjan uhreista työnnetään alas tältä sillalta.

TERTTU KETTUNEN

masti osittain sen takia Syyria-osuus tuli tähänkin kirjaan mukaan.”

Vaikka Ahosen kirjoissa joudutaan tutkimaan murhasarjoja ja muita rankkoja rikoksia, Ahonen ei mäsäile kuvauksissaan verellä eikä väkivallalla. ”En välttämättä edes juuri kuvaa väkivaltatahtumaa, vaan pikemminkin yritän saada nämä tilanteet ja väkivallan seuraukset esille pään sisäisten kokemusten kautta.”

Ahonen sanoo yhdeksi keskeiseksi päämääräkseen sen, että hänen kirjansa koskettaisivat lukijoita myös tunnetasolla.

”Ei riitä, että lukijalle jää dekkarista vain sellainen olo, että olipas näppärä tarina ja jännittävä juoni, ja sitten vain kannet kiinni ja kirjan voi unohtaa. Toivoisin, että rikosromaanilla olisi oikeasti emotionaalinen vaikutus, jokin sentyyppinen, jollaisen esimerkiksi Mankellin tai Joensuuin kirjat jättävät jälkeensä.”

Parhaillaan Ahonen kirjoittaa viidettä Isaksson-romaniaan. Siinä tutkitaan raakaa ryöstöjen ja väkivallanteekojen sarjaa kesäisellä pääkaupunkiseudulla ja rikossarjan mahdollisia kytköksiä takavuosien kolmoissurmaan.

”Kävin nyt Suomen-reissullani vanhan opiskelukaverini kускаamana tutustumassa eri paikkoihin Koillis-Helsingissä, muun muassa Mallilla, Pihlajamäessä ja Puistolassa. Tarina vie myös vuosikymmenten taakse aina 1960–70-lukujen Lahden seudulle, 1980-luvun Helsinkiin ja 1990-luvun Vihtiin. Eri henkilöiden päänsisäisiä psykologisia prosesseja puidaan, samoin nyky-yhteiskunnan paineita”, Ahonen kertoo.

Koko sarjan lukeneita kiinnostanee myös se, että esikoisromaanissa *Meduusa* jonkin verran auki jäänyt juonikuvio nytkähtää nyt uudelleen liikkeelle. ”Sitähän ei ole koskaan kuopattu täysin, vaan se on kulkenut pieninä mainintoina jokaisessa välissä olleessa kirjassa”, Ahonen muistuttaa. ■

KEIJO KETTUNEN

KANSI: SANNA-REETA MEILAHITI

☎ Markus Ahonen vanhalla rikospaikallaan Myyrmäen jäähallin viereisen squash-hallin edustalla. Hänen esikoisromaanissaan *Meduusa* yksi murhaajan uhreista löytyy tämän hallin pukuhuoneesta.

”Kävin itse reportaasimatalla Syyrian ja Libanonin rajoilla neljä viisi vuotta sitten, aika tarkalleen vuosi Syyrian kansannousun jälkeen. Silloin alettiin jo puhua sisällissodasta, termi muuttui niihin aikoihin. Näin, millaista väkeä tuli rajojen yli ja mistä syistä, ja kuulin monenlaisia tarinoita. Ne pyörivät päässä pitkään, ja var-